

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **L. G.**

narozená x, státní příslušnice x

toho času pobytem v x

proti

žalované: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky

poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2019, č. j. OAM-230/ZA-ZA11-ZA13-2019,
o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 10. 9. 2019 zdejšímu soudu domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalovaná dospěla k závěru, že je žádost podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřijatelná.
2. Žalobkyně předně namítla, že žalovaná porušila ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 23c zákona o azylu.

3. Žalobkyně uvedla, že má odůvodněný strach z návratu do vlasti a současně trpí zdravotními problémy značného rozsahu (osteoporóza a artritida), které eskalovaly k nucené operaci kolien. V průběhu řízení se její zdravotní stav značně zhoršil.
4. Žalobkyně dále namítla, že žalovaná ji v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu nepoučila o průběhu řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu a za jakých podmínek dojde k zastavení řízení. Nepoučila žalobkyni ani ve smyslu § 10 odst. 5 zákona o azylu, ačkoliv mezi důvody žádosti o mezinárodní ochranu uváděla svůj zdravotní stav.
5. Žalobkyně má za to, že žalovaná pochybila, když její zdravotní obtíže nevyhodnotila jako novou skutečnost. Žalobkyně se v případě návratu do vlasti obává zhoršení svého zdravotního stavu. Mimo to namítla, že se žalovaná nezabývala dostupností lékařské péče v její vlasti. Podle mínění žalobkyně hrozí v případě návratu do vlasti její uvrhnutí do nedůstojných podmínek v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv.
6. Žalobkyně na závěr namítla, že její onemocnění mělo být posouzeno jako důvod k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek. Zdůraznila, že v případě žalobkyně se jedná o druhou žádost, přičemž žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které by bylo možné považovat za nové a kterými by se měla meritorně zabývat. K námitce žalobkyně, že vycházela z neaktuálních informací o zemi původu, žalovaná oponovala, že shromáždila aktuální informace o situaci v zemi původu, přičemž žalobkyně měla při poskytnutí údajů k opakované žádosti možnost další doklady doložit. Žalovaná k argumentaci žalobkyně o jejím zdravotním stavu konstatovala, že onemocnění žalobkyně nevyžaduje natolik specializovanou léčbu, která by v její vlasti nebyla dostupná, přičemž odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 3 Azs 103/2018 - 49, jímž Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany na základě její první žádosti. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

8. Rozhodnutím žalované ze dne 7. 6. 2018, č. j. OAM-747/ZA-ZA11-ZA10-2017, žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaná dospěla k závěru, že důvodem žádosti žalobkyně jsou její zdravotní potíže a obava, že nebude mít, kde bydlet, přičemž zdravotní potíže žalobkyně nevyžadují léčbu, která by v její vlasti nebyla dostupná. Žalobkyně se před odjezdem z vlasti dlouhodobě léčila a pobírala invalidní důchod. Žalobkyně napadla toto rozhodnutí žalované žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 9. 2018, č. j. 62 Az 20/2018-34, zamítl. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti proti tomuto rozsudku usnesením ze dne 19. 2. 2019, č. j. 3 Azs 103/2018-38, odmítl.
9. Dne 6. 3. 2019 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 13. 3. 2019 k ní uvedla, že trpí artritidou a osteoporózou a má potíže s pohybovým aparátem. Důvody žádosti jsou stejné, jako v minulém řízení. Má výše uvedené zdravotní problémy. Podstoupila v České republice operaci pravého kolene a v dubnu lékař rozhodne, zda bude provedena i operace levého kolene. Chtěla by v České republice zůstat a nadále se zde léčit.

10. Dne 8. 7. 2019 byla žalobkyně seznámena s podklady rozhodnutí, s nimiž se nechtěla seznámit ani nenavrhlala jejich doplnění. K dotazu žalované, zda nechce doplnit nějaké další skutečnosti, které by měla vzít v potaz, žalobkyně uvedl, že nechce.
11. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavila řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť dospěla k závěru, že je žádost podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřipustná. Žalobkyně podala dne 11. 9. 2017 první žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky. Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2018, č. j. OAM-747/ZA-ZA11-ZA10-2017, nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana v žádné z forem. Žaloba žalobkyně proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 9. 2018, č. j. 62 Az 20/2018-34, zamítnuta, stejně jako kasační stížnost žalobkyně usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 3 Azs 103/2018-49. Žalovaná dospěla k závěru, že důvody opakované žádosti žalobkyně jsou totožné s důvody její první žádosti, a žalobkyně tedy neuvedla žádnou novou skutečnost, kterou by se žalovaná měla meritorně zabývat.
12. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
13. Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
14. Podle § 10 odst. 5 zákona o azylu: *„Ministerstvo informuje žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti zajistit si lékařské vyšetření zaměřené na zjištění známek pronásledování nebo vážné újmy.“*
15. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
16. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
17. Podle § 14 zákona o azylu: *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
18. Soud předně konstatuje, že argumentace žalobkyně o porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu a ustanovení § 23c zákona o azylu není řádným žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žalobkyně nedoplnila, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným ve smyslu právního názoru Nejvyššího správního soudu

vyjádřeného v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a proto soud tuto argumentaci žalobkyně nevypořádal.

19. Soud dále k poukazu žalobkyně na zdravotní problémy konstatuje, že relevanci jejích zdravotních potíží z hlediska mezinárodní ochrany se zabývala žalovaná v řízení o první žádosti žalobkyně, přičemž její rozhodnutí bylo potvrzeno ze strany Krajského soudu v Ostravě i Nejvyššího správního soudu. Předmětem napadeného rozhodnutí tato otázka nebyla, a proto soud neshledal důvod se touto otázkou zabývat. Soud přitom považuje aktuální tvrzení žalobkyně, že se její zdravotní stav značně zhoršil, za účelový, neboť žalobkyně při poskytnutí údajů k opakované žádosti uvedla, že se podrobila jedné operaci kolene a druhá má být zvážena, přičemž následně při seznámení se s podklady rozhodnutí neuvedla žádnou změnu svého zdravotního stavu. Ostatně ani v podané žalobě toto zhoršení zdravotního stavu žalobkyně nijak nespecifikovala, natož aby své tvrzení jakýmkoliv způsobem doložila. Soud tedy námitku nepovažuje za důvodnou.
20. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že ji žalovaná v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu nepoučila o průběhu řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu a za jakých podmínek dojde k zastavení řízení, a nepoučila ji ve smyslu § 10 odst. 5 zákona o azylu, ačkoliv mezi důvody žádosti o mezinárodní ochranu uváděla svůj zdravotní stav. Žalovaná nebyla povinna obeznámit žalobkyni s průběhem správního řízení či možnými způsoby jeho skončení, neboť její poučovací povinnost se omezuje na práva a povinnosti žalobkyně (viz § 4 odst. 2 správního řádu), mezi které tyto skutečnosti nepatří. Soud v tomto ohledu poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, že: *„Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.“* Výše uvedené lze obdobně vztáhnout také k argumentaci žalobkyně o nepoučení podle § 10 odst. 5 zákona o azylu. Soud mimo to zdůrazňuje, že žalobkyně v průběhu řízení (a podle rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2018, č. j. OAM-747/ZA-ZA11-ZA10-2017, ani v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu) neuvedla, že by byla vystavena pronásledování či jiné vážné újme, a proto soudu není zřejmé, proč by se měla podrobit lékařskému vyšetření na zjištění známek něčeho, čemu žalobkyně dle svých tvrzení nikdy nebyla vystavena. Soud tedy konstatuje, že žalovaná informovala žalobkyni v rozsahu potřebném pro uplatnění jejích práv.
21. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaná pochybila, když její zdravotní obtíže nevyhodnotila jako novou skutečnost. Žalobkyně se v případě návratu do vlasti obává zhoršení svého zdravotního stavu. Mimo to namítla, že se žalovaná nezabývala dostupností lékařské péče v její vlasti. Podle mínění žalobkyně hrozí v případě návratu do vlasti její uvrhnutí do nedůstojných podmínek v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv.
22. Soud konstatuje, že žalobkyně při poskytnutí údajů k opakované žádosti explicitně uvedla, že její důvody jsou stejné jako v minulé žádosti, což nesvědčí o zhoršení jejího zdravotního stavu. Žalobkyně rovněž uvedla, že se již podrobila operaci jednoho kolene a operace druhého bude zvážena, což svědčí spíše o stabilizaci či zlepšení jejího zdravotního stavu. Soud proto konstatuje, že žalobkyně žádným svým tvrzením nezavdala důvod se

domnívat, že v jejím případě došlo k takové negativní změně jejího zdravotního stavu, který by mohl být považován za podstatnou změnu okolností případu.

23. Argumentace žalobkyně o neposouzení dostupnosti lékařské péče v její vlasti ze strany žalované neobstojí, neboť vzhledem k nepřipustnosti opakované žádosti se žalovaná zcela správně nezabývala meritem věci (viz § 10a odst. 2 zákona o azylu). Soud v tomto ohledu dodává, že dostupností lékařské péče se žalovaná zabývala v předcházejícím řízení o první žádosti žalobkyně, přičemž dospěla k závěru, že onemocnění žalobkyně nevyžaduje natolik specializovanou péči, která by v její vlasti nebyla dostupná.
24. Soud neshledal důvodnou ani obecnou obavu žalobkyně ze zhoršení zdravotního stavu a uvrhnutí do nedůstojných podmínek v případě návratu do vlasti. Jednak soud opakuje, že žalobkyně nezavdala důvod se domnívat, že v jejím případě došlo nebo má dojít k nějaké změně zdravotního stavu, ať by se nacházela kdekoliv. Mimo to soud konstatuje, že žalobkyně svou argumentaci nepozvedla nad úroveň prosté spekulace. V průběhu celého řízení o opakované žádosti žalobkyně konstantně argumentovala pouze svým zdravotním stavem a svou nynější obavu z nespécifikovaných nedůstojných podmínek nijak nezmínila, a proto soud tuto argumentaci žalobkyně považuje za účelovou. Pro úplnost soud dodává, že čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvuje zákaz mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu, což nekoresponduje s obecnou argumentací žalobkyně o uvrhnutí do nedůstojných podmínek.
25. Soud neshledal důvodnou ani závěrečnou námitku žalobkyně, že její onemocnění mělo být posouzeno jako důvod k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť v případě žalobkyně byla její opakovaná žádost kvůli uvedení důvodů totožných s důvody první žádosti o mezinárodní ochranu shledána nepřipustnou, a proto žalovaná podle § 10a odst. 2 zákona o azylu zcela správně neposuzovala, zda žalobkyně splňuje důvody k udělení azylu či mezinárodní ochrany.
26. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.
27. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně